5 Νοεμβρίου 2022

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου (Μελέτιος Καλαμαρᾶς Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης)

/ Γενικά Θέματα

1. Φορτώνεις τόν πόνο σου στόν Χριστό;

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο μᾶς μίλησε γιά δύο πονεμένους ἀνθρώπους. Ἔχει λοιπόν

ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, γιατί ὅλοι μας στή ζωή μας εἴμαστε ἀρκετά πονεμένοι. Ὁ ἕνας γιατί ὁ θάνατος πῆρε προσφιλή του πόσωπα. Ὁ ἄλλος γιατί μιά ἀρρώστια ἀνίατη κάνει νά ὑποφέρει αὐτός ἤ κάποιος δικός του. Καταλαβαίνουμε τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐπειδή καί ἐμεῖς ἔχουμε πονέσει καί γι’ αὐτό τούς κατανοοῦμε.

Οἱ δυό πονεμένοι ἄνθρωποι τοῦ Εὐαγγελίου πλησίασαν τόν Χριστό καί βρῆκαν κοντά του ἔλεος καί βοήθεια. Ἄς δοῦμε καί ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά ἀφήσουμε τά προβλήματά μας καί τόν πόνο μας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Στά χέρια του, στά πόδια του, στήν καρδιά του, γιά νά μᾶς ἐλεήσει καί νά μᾶς ἀντιμετωπίσει

κατά τήν εὐσπλαγχνία του.

Λέγει τό Εὐαγγέλιο ὅτι πῆγε στόν Χριστό ἕνας μεγάλος ἄρχοντας, ἀρχισυνάγωγος. Ὀνομαζόταν Ἰάειρος. Τοῦ εἶπε:

-Κύριε, ἡ κοπέλλα μου, δώδεκα χρονῶν κοριτσάκι εἶναι ἄρρωστο καί πεθαίνει. Ἔλα στό σπίτι μου, νά κάνεις κάτι νά τήν θεραπεύσεις.

Καί ὁ Χριστός μέ τήν καλωσύνη του, ἀπάντησε:

-Ἔρχομαι. Πᾶμε.

Πρῶτο δίδαγμα. Τί μεγάλο πράγμα εἶναι νά ἐπικαλεῖται κανείς τήν βοήθεια, τό ἔλεος, τήν συμπαράσταση τοῦ Χριστοῦ. Νά ψάχνει νά τόν βρεῖ ἐκεῖ πού εἶναι. Νά τοῦ μιλήσει. Νά τοῦ πεῖ τόν πόνο του. Νά τόν παρακαλέσει. Εἶναι ἡ πιό σωστή σχέση πού μπορεῖ νά δημιουργήσει ὁ ἄνθρωπος μέ τόν Θεό. Ἐρώτημα:

-Ἐσύ ἀδελφέ μου, ψάχνεις νά τόν βρεῖς τόν Χριστό; Τόν κυνηγᾶς, τόν ἔχεις πάρει ἀπό πίσω; Τοῦ μιλᾶς; Τοῦ ἐκθέτεις τόν πόνο σου; Περιμένεις κάτι;
2. Κράτα γερά τήν πίστη
Ὁ Χριστός ἀπάντησε στόν ἀρχισυνάγωγο: «Πᾶμε». Καί πῆραν τόν δρόμο γιά τό σπίτι του. Ἐκεῖ πού πήγαιναν, μαζεύτηκε τριγύρω κόσμος πολύς καί τόν συνέθλιβαν. Ἔπεφταν πάνω του καί τόν στρίμωγναν. Ὅπως τυχαίνει καμιά φορά νά περπατᾶμε στό δρόμο καί νά εἶναι τόσος κόσμος πού νά μᾶς στριμώγνουν, νά μήν μποροῦμε νά ἀναπνεύσομε.

Ἀνάμεσα στό πλῆθος, ἦταν μιά γυναίκα ἄρρωστη. Ἔπασχε δώδεκα χρόνια ἀπό ἀσθένεια ἀνίατη. Εἶχε καταδαπανήσει τά πάντα στούς γιατρούς, δέν τῆς εἶχε μείνει τίποτε, ἐκτός ἀπό τήν ἀρρώστια της. Καί ἀκούγοντας καί ξέροντας γιά τόν Χριστό, τί εἶναι καί τί ἔκανε, ἔκανε τήν σκέψη: «Αὐτοῦ, ἀρκεῖ νά πάω νά πιάσω τό ροῦχο του, ἴσα νά τό ψηλαφήσω, νά ἀκουμπήσουν τά δάχτυλά μου πάνω στό ροῦχο του καί θά γίνω καλά. Γιατί τί νά τοῦ πῶ; Πῶς νά τό πῶ μπροστά στόν κόσμο αὐτό πού μοῦ συμβαίνει;».

Πῆγε λοιπόν ἡ γυναίκα αὐτή πίσω ἀπό τόν Χριστό καί ἀκούμπησε τό ροῦχο του στήν ἄκρη. Καί ἀκουμπώντας τό ροῦχο του κατάλαβε ὅτι κάτι σταμάτησε. Ὅτι ἔφυγε ἀπό πάνω της ἡ ἀρρώστια. Ἀπό ποῦ τό κατάλαβε; Ἀφοῦ ἔτρεχε τό αἷμα συνεχῶς καί πονοῦσε. Καί τώρα σταμάτησε τό αἷμα καί ἔπαυσε νά πονάει.

Ἀλλά ἐνῶ αὐτή αἰσθανόταν μεγάλη χαρά πού ἔγινε καλά, ἄκουσε τόν Χριστό νά φωνάζει:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε. Κάποιος μέ ἀκούμπησε.

Τοῦ λέει ὁ Πέτρος:

-Χριστέ μου, τί λόγια εἶναι αὐτά; Ὁ κόσμος πέφτει ἐπάνω σου, καί λέμε νά σέ γλυτώσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. «Συνθλίβουσί σε». Λές καί εἴμαστε σέ λιοτριβιό. Πού βάζουν τίς ἐληές καί τίς κάνουν λειώμα. Ἔτσι προσπαθοῦμε νά σέ προστατεύσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. Καί λές ἐσύ, κάποιος μ' ἀκούμπησε; Εἶπε ὁ Χριστός:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε. Διαφορετικά μέ ἀκούμπησε. Ἠθελημένα καί μέ σκοπιμότητα μέ ἀκούμπησε.

Κατάλαβε ἡ γυναίκα. Καί ἦλθε μπροστά καί στάθηκε γονατιστή στά πόδια του ἡ αἱμορροοῦσα. Δώδεκα χρόνια αἱμορροοῦσα πού δαπάνησε ὅλα της τά ὑπάρχοντα στούς γιατρούς, χωρίς νά ὠφεληθεῖ καθόλου. Ἦλθε ἔπεσε μπροστά του γονατιστή καί τοῦ εἶπε ὅλη τήν ἀλήθεια. Τότε ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

-Θάρσει, ἔχε θάρρος. Μή φοβᾶσαι. Ἡ πίστη σου σέσωκέ σε.

Τί σημαίνουν αὐτά τά λόγια; Σημαίνουν· «καλά περπατᾶς παιδί μου, στό δρόμο τοῦ Θεοῦ εἶσαι. Κράτα γερά τήν πίστη αὐτή πού ἔχεις καί θά φτάσεις στήν αἰώνια ζωή. Ὄχι ἁπλῶς στήν ὑγεία σου».
3. Παχειά λόγια εἶναι ἡ πίστη;
Ἐρώτημα τώρα γιά μᾶς. Πόσα ἔχουμε ἀκούσει γιά τό Χριστό; Σίγουρα περισσότερα ἀπ\' ὅσα εἶχε ἀκούσει ἐκείνη. Καί ξέρουμε ὅτι εἶναι ὁ Θεός τῆς δόξης. Ξέρουμε ὅτι μία σταγόνα ἀπό τό αἷμα του, ἀρκεῖ γιά νά μᾶς καθαρίσει ἀπό κάθε ἁμαρτία. Ξέρουμε ὅτι εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεός. Λοιπόν; Κάθε πόσο πρέπει νά τοῦ πιάνουμε τό ροῦχο, νά τόν ἀγγίζουμε; Ἠθελημένα, μέ ἐλπίδα;

Ποῦ θά πᾶμε νά τόν βροῦμε, γιά νά τόν ἀγγίξουμε;

Ἐδῶ στήν Ἐκκλησία. Στήν Ἐκκλησία βρίσκεται ὁ Χριστός καί δῶ μέσα μᾶς προσφέρει τό σῶμα του καί τό αἷμα του. Τί λένε οἱ ἱερεῖς; «Κύριε, σέ παρακαλοῦμε, καταξίωσε, καταδέξου, σύ νά κοινωνήσεις ἐμᾶς τούς παπᾶδες. Ἐσύ μόνος σου. Μέ τά δικά σου χέρια. Καί νά μᾶς ἀφήσεις μετά ἐμᾶς, μέ τά δικά μας χέρια νά μεταδώσουμε στόν κόσμο, στό λαό σου, στά παιδιά σου, τό σῶμα σου καί τό αἷμα σου. Γιά τήν σωτηρία ὅλων».

Κάποια φορά ἦταν ἕνας ἄρρωστος ἄνθρωπος, σύρος ἀξιωματοῦχος, πού λεγόταν Νεεμάν. Αὐτός λοιπόν πῆγε στόν προφήτη Ἐλισαῖο καί τόν παρακάλεσε νά τόν κάνει καλά. Νά κάνει κάτι μέ τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Νά τόν κάνει καλά, ἀφοῦ

ἀνθρώπινα δέν γινόταν τίποτε. Ὁ Ἐλισαῖος τοῦ εἶπε:

-Πήγαινε καί πλύσου ἑπτά φορές στόν Ἰορδάνη, καί θά γίνεις καλά.

Ἔκανε ὁ Νεεμάν τήν σκέψη: «Καί γιατί νά πάω στόν Ἰορδάνη; Δέν βρίσκω δά καθαρότερο νερό πουθενά; Τά δικά μας ποτάμια, στόν τόπο μου, εἶναι πολύ καλύτερα». Καί ἤθελε νά φύγει ἀγανακτισμένος ἐναντίον τοῦ προφήτη Ἐλισαίου. Πόσες φορές καί ἐμεῖς δέν παθαίνουμε κάτι τό ἀνάλογο; Μᾶς λέει ὁ παπᾶς κάτι γιά τό καλό μας. Γιά τήν σωτηρία μας, γιά τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας. Καί τί λέμε; «Μά τί βρῆκε ὁ παπᾶς νά μοῦ πεῖ νά κάνω. Σπουδαῖο πράγμα. Μήπως δέν τό ἤξερα;» Καί θέλουμε νά κάνουμε τό δικό μας.

Λέει στό Νεεμάν ἕνας δοῦλος του, ἕνας ὑπηρέτης του:

-Ἄρχοντά μου, ἄν ὁ προφήτης σοῦ ἔλεγε κάτι μεγάλο πού σέ κατέπλησσε, σοῦ ἔκανε ἐντύπωση, θά τό ἔκανες;

-Ὁπωσδήποτε, λέει ἐκεῖνος.

–Καλά καί ἐπειδή σου εἶπε μία ἁπλή κουβέντα, σοῦ πέφτει λίγη; Ἄλλαξε ἡ οὐσία ὅτι εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ καί προφήτης;

Λόγια ἐντυπωσιακά ψάχνουμε νά βροῦμε στόν Χριστό καί στή θρησκεία; Ἤ τή ζωή τήν ἀληθινή· ἀπό τήν χάρη του καί ἀπό τό ἔλεός του;

Ὅποιος ἔχει μυαλό, μυαλό κατά Θεόν, τοποθετεῖται ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐκείνη ἡ αἱμορροοῦσα, πού εἶπε: «πάω νά ἀκουμπήσω τήν ἀκρούλα ἀπό τό ροῦχο του καί ἀρκεῖ». Καί κάνει καί αὐτός τό ἴδιο.

Πῶς τό κάνει;

Λέει:

-Ξύπνησα τό πρωί. Τί εἶναι τό χρέος μου; Νά μιλήσω στό Θεό. «Δόξα σοι Χριστέ μου, πού μέ ἐλέησες καί σηκώθηκα καλά. Καί τώρα νά σέ δοξολογήσω». Ἤ, «Κυριακή σήμερα, ἔχουμε Ἐκκλησία. Πάω καί ἐγώ νά σέ δοξολογήσω, νά ἁπλώσω τό χέρι μου νά σοῦ ἀνάψω ἕνα κεράκι. Νά ἁπλώσω τήν καρδιά μου νά σοῦ πῶ τόν πόνο μου καί νά σέ παρακαλέσω νά ρθεῖς κοντά μου. Νά μέ ἐλεήσεις καί νά μέ βοηθήσεις».

Ἄλλο παράδειγμα. Βρῆκε μιά μέρα ὁ Χριστός ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό. Καί τί ἔκανε; Ἔσκυψε κάτω, ἔφτειαξε λίγη λάσπη καί τοῦ τήν ἔβαλε στά μάτια. Μετά τοῦ λέει:

-Καί τώρα πήγαινε πλύσου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ἄν ἔλεγε ὁ στραβός:

-Ἔ, καλά. Λίγο νεράκι χρειάζεται. Γιατί νά πάω τόσο δρόμο μέχρι τήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, γιά νά πλύνω τήν λάσπη ἀπό τά μάτια μου;

Ἄραγε θά γινόταν καλά; Ὄχι! Γιατί δέν θά γινόταν καλά; Γιατί ἔβγαλε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ σκάρτο. Ἐλλειπή. Ὅτι λέει καί μερικά πράγματα περιττά. Καί ἀνόητα. Τό μεγάλο λάθος μας εἶναι, ὅταν ἐμεῖς προσπαθοῦμε νά βροῦμε τό δίκιο καί τό σωστό μέ τά δικά μας μάτια καί τό δικό μας μυαλό καλύτερα ἀπό ἐκεῖνο πού μᾶς λέει ὁ Θεός. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο μας λάθος.

Μίλησε ὁ Θεός; Θεοῦ λόγια εἶναι. Πάνω ἀπ\’ ὅλα εἶναι. Γιατί; Γιατί εἶναι ἡ σοφία ἡ ἀληθινή, ἡ δύναμη ἡ ἀληθινή καί ἡ καλωσύνη γιά μᾶς ἡ ἀπέραντη.
4. «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Νά ἡ οὐσία
Συνέχισαν τόν δρόμο τους ὁ Χριστός μέ τόν ἀρχισυνάγωγο καί νά ἔρχονται ἄνθρωποι τοῦ ἀρχισυναγώγου καί λένε:

-Μήν ταλαιπωρεῖς τόν διδάσκαλο. Τό κορίτσι πέθανε. Καί ἀφοῦ πέθανε, δέν γίνεται πιά τίποτε.

Τί θά περίμενε κανείς ἐκείνη τήν στιγμή; Νά πεῖ ὁ ἀρχισυνάγωγος:

-Λυποῦμαι Χριστέ μου. Εὐχαριστῶ πού ἦλθες μέχρι ἐδῶ, ἐγώ τώρα τρέχω γιατί ἔχω κηδεία. Ἄντε, καλά νά εἶσαι.

Τοῦ λέει ὁ Χριστός:

-Μή φοβᾶσαι. Μόνο πίστευε. Καί θά σωθεῖ τό κορίτσι. Δέν πέθανε, κοιμᾶται. Καί συνέχισε τόν δρόμο.

Πῆγαν στό σπίτι καί βρῆκαν μαζεμένο ὅλο τό χωριό νά κλαῖνε.

Λέει ὁ Χριστός:

-Μήν κλαῖτε, δέν πέθανε.

Καί ἄρχισαν νά γελᾶνε εἰς βάρος του· οἱ ἄνθρωποι. «Καταγέλων αὐτοῦ». Γιατί τό ξέρανε. Τό παιδί εἶχε πεθάνει.

Ἀλλά ὁ Χριστός δέν ἔδωσε σημασία. Πῆρε τόν πατέρα, τήν μητέρα καί τούς τρεῖς ἀποστόλους Πέτρο, Ἰάκωβο καί Ἰωάννη, μπῆκαν στόν τόπο πού ἦταν τό φέρετρο,

καί ἔβγαλε τόν κόσμο ἔξω. Ἔπειτα, ἔπιασε τό κορίτσι ἀπό τό χεράκι καί τοῦ εἶπε:

-Κορίτσι μου, σήκω.

Τό τράβηξε ἀπό τό χεράκι καί ἡ νεκρή κοπέλλα σηκώθηκε. Γιατί; Γιατί ὁ Χριστός εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Τί λέμε στά μνημόσυνα; «Ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεύς καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Τό θαῦμα πού ἔκανε τότε ὁ Χριστός, δείχνει ὅτι καί τούς δούλους τοῦ Θεοῦ πού τελοῦμε τά μνημόσυνά τους, ἔχει τήν δύναμη νά τούς ἀναστήσει. Καί θά τούς ἀναστήσει τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας, πού θά μαζευτοῦμε ὅλοι μαζί στή Βασιλεία του. Αὐτό ἔχει τήν μεγαλύτερη σημασία. Σημασία δέν ἔχει τό «ἐδῶ καί τώρα», «τώρα τό θέλω». Ἀλλά ἡ οὐσία πού εἶναι τό «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Καί ἐπειδή περιμένομε τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν γι\’ αὐτό σ’ ὁλόκληρη τή ζωή μας παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς ἐλεήσει.

Εἶναι μεγάλο πράγμα νά μᾶς κάνει καλά ἀπό μία ἀρρώστια τοῦ σώματος. Εἶναι ὅμως πολύ μεγαλύτερο νά μᾶς κάνει καλά ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς μας. Νά μᾶς θεραπεύει ἀπό τήν ἁμαρτία μέ τήν ἐξομολόγηση καί μέ τήν Θεία Κοινωνία.

Εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο, νά μήν πηγαίνει κανείς στό γιατρό, ὅταν εἶναι ἄρρωστος. Καί νά μένει στό σπίτι του νά ἀργοπεθαίνει, ἐνῶ μποροῦσε νά γίνει εὔκολα καλά.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο εἶναι πολύ πιό ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος πού διαπιστώνει ὅτι ἔχει αἰτίες (καί ποιός δέν ἔχει;) νά χάσει τήν αἰώνια ζωή, ἐξ’ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του καί δέν πηγαίνει στήν Ἐκκλησία νά παρακαλέσει τόν Θεό. Καί δέν πηγαίνει στόν παπᾶ νά ἐξομολογηθεῖ καί δέν πηγαίνει νά κοινωνήσει.
5. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει;
Δύο μεγάλα θαύματα ἔκανε ὁ Χριστός, γιά νά μᾶς τονίσει τό ἴδιο πράγμα. Δώδεκα χρόνια ἄρρωστη μία γυναίκα, ἔγινε καλά. Σωματικά καί ψυχικά. Δώδεκα χρονῶν τό μικρό παιδί πού πέθανε καί τό ἀνάστησε ὁ Χριστός. Τίποτε δέν εἶναι δύσκολο καί ἀδύνατον γι\’ αὐτόν. Τό ἐρώτημα εἶναι: Ἐσύ ἀδελφέ, καλλιεργεῖς τόν ἑαυτό σου νά πιστεύεις στόν Χριστό; Καλλιεργεῖς τόν ἑαυτό σου νά ἔχεις ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό; Βαθειά πίστη στόν Χριστό;

Εἶπε ὁ Χριστός στήν αἱμορροοῦσα:

-Ἡ πίστη σου σέσωκέ σε. Μπράβο γιά τήν πίστη σου. Κράτα την ἔτσι καί προχώρα.

Πῶς θά προχωρήσουμε ἐμεῖς;

Ἐγώ δέν ἔχω τόση πίστη, θά πεῖ ὁ καθένας μας. Τί νά κάνουμε; Ἄς θυμηθοῦμε ἕνα ἄλλο θαῦμα. Ὁ Χριστός περπατᾶ πάνω στά κύματα, μία μέρα πού εἶχε φουρτούνα. Μέσα στό καραβάκι, ἦταν οἱ ἀπόστολοι. Τόν βλέπουν. Βλέπει ὁ Πέτρος τόν Χριστό νά περπατάει στά κύματα καί τοῦ λέει:

-Κύριε, σύ εἶσαι; Πές νά κατεβῶ καί ἐγώ καί νά περπατήσω πάνω στά κύματα. Μέ τήν δική σου δύναμη καί μέ τό δικό σου θέλημα.

Τοῦ εἶπε ὁ Χριστός:

-Κατέβα παιδί μου καί περπᾶτα.

Κατέβηκε ὁ Πέτρος καί περπατοῦσε πάνω στά κύματα. Ἀλλά μιά στιγμή εἶδε ὅτι τά κύματα ἦταν πιό μεγάλα ἀπό ὅτι τά ὑπολόγιζε καί φοβήθηκε. Ξέχασε πόσο μεγάλος ἦταν ὁ Χριστός καί ἔβαλε στό νοῦ του πόσο μεγάλα ἦταν τά κύματα. Καί κείνη τήν στιγμή ἄρχισε νά βουλιάζει. Ἄπλωσε τό χέρι του ὁ Πανάγαθος Κύριος τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε:

-Γιατί δίστασες ὀλιγόπιστε; Γιατί ἄφησες τήν πίστη σου νά πάει πρός τά κάτω; Νά βουλιάξει;

Ἡ πίστη του βούλιαξε ἐκείνη τήν στιγμή, ὄχι ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνον τόν ἔπιασε ὁ Χριστός. Ἡ πίστη του βούλιαξε. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει; Κράτα τήν πίστη σου γερά. Καί ἀνέβαζέ την λίγο παραπάνω. Κάνε την λίγο πιό δυνατή. Πῶς τήν κάνουμε τήν πίστη μας πιό δυνατή; Νά ποῦμε τόν ἁπλούστερο τρόπο;

Νά πῶ τήν Κυριακή τό πρωί: «Κυριακή σήμερα. Πάω στήν Ἐκκλησία. Μά εἶμαι κουρασμένος. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Θεός. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Χριστός μέ τήν δύναμή του». Τό λέμε;

Δεύτερον: «Εἶναι Παρασκευή σήμερα. Καί εἶμαι πεινασμένος καί διψασμένος. Ἔ, δέν χάθηκε ὁ κόσμος. Θά φάω λίγο ἀρτύσιμο φαγητό».

Γιατί δέν λές καλύτερα, ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι πιό δυνατό, καί θά σέ κρατήσει πιό γερά ἀπ\’ ὅτι πέντε θερμίδες ἀπό ἕνα κοματάκι τυρί; Καί ἀπό κανά μεζεδάκι καί ἀπό λίγο λαδάκι καί ἀπό ὁτιδήποτε ἄλλο; Κάνε μιά τέτοια κουβέντα στόν ἑαυτό σου.

Τρίτον: Ἦλθε ἡ ὥρα γιά προσευχή καί σύ λές: «Νά ἀρχίσω τώρα προσευχή; Κουρασμένος εἶμαι. Ἄς κάνω στά γρήγορα ἕνα Σταυρό καί ξέμπλεξα».

Ψιλικατζῆς ἔγινες! Τόσο δειλός εἶσαι καί φοβᾶσαι; Κάνε ἕνα προσκύνημα στό Θεό

τῆς δόξης. Βάλε τό κεφάλι σου λιγάκι κάτω στή γῆ καί παρακάλεσέ τον: «Ἔλα Χριστέ μου, ἀδύναμος εἶμαι, ταπεινός εἶμαι, μικρός εἶμαι. Τό ξέρω ἐγώ πόσο μικρός εἶμαι. Προσπαθῶ νά καταλάβω πόσο μεγάλος εἶσαι σύ. Βοήθα με. Κράτα με. Φώτισέ με. Δυνάμωσέ με Θεέ μου».

Πῶς θά τόν παρακαλέσεις ἄν δέν κουραστεῖς λίγο; Καί πῶς θά ρθεῖ κοντά σου, ἄν δέν τόν παρακαλέσεις, μέ θέρμη, μέ καρδιά, δείχνοντάς του ὅτι τόν ἔχεις Πατέρα, θησαυρό.

Ἄς παρακολουθήσουμε αὐτά τά μηνύματα καί τά νοήματα πού μέσα ἀπό τό ἅγιο Εὐαγγέλιό του, μᾶς δίδει ὁ Κύριος γιά τήν σωτηρία μας. Ἀμήν.-

διασκευασμένη ὁμιλία πού ἔγινε στό Μεγαδένδρο τίς 9/11/2003

Πηγή: agiazoni.gr